

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 95.063 van 2 mei 2001
in de zaak A. 77.290/XIV-1781.**

In zake : XXX,
 wonende te 4000 LUIK,

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van
Binnenlandse Zaken.

DE VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Congolese nationaliteit, op 27 januari 1998 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van 25 november 1997 van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen, Tweede Nederlandse Kamer, waarbij wordt geweigerd hem als vluchteling te erkennen;

Gelet op de beschikking van 18 februari 1998 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur R. VANDER ELSTRAETEN;

Gelet op de beschikking van 1 september 1999 die de neerlegging ter griffie van het verslag en van het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen en gezien de laatste memorie van de verzoekende partij;

Gelet op de beschikking van 7 februari 2001 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 14 maart 2001;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter A. BEIRLAEN;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat J. MAENAUT die, loco Advocaat H. MULENDA verschijnt voor de verzoekende partij, en van Advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur R. VANDER ELSTRAETEN;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Over de gegevens van de zaak.

Overwegende dat de gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. XXX (/15/8/60), van Congolese nationaliteit, vraagt op 30 oktober 1992 om erkenning in de hoedanigheid van vluchteling.

1.2. Deze aanvraag wordt op 7 augustus 1997 door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen als volgt verworpen :

"Betrokkene, van Congolese (Ex-Zaïrese) nationaliteit, werd op 24 juni 1997 verhoord op de zetel van het Commissariaat-generaal in het kader van een onderzoek ten gronde.

Betrokkene verklaarde lid te zijn van de P.D.S.C. ("Parti Démocrate et Social Chrétien") en te hebben deelgeno

men aan "la marche des chrétiens" op 16 februari 1992, met het oog op de heropening van de Nationale Conferentie. Betrokkene werd die dag gearresteerd tijdens een interventie van de veiligheidsagenten en opgesloten in het "camp Tshatshi". Betrokkene was in het bezit van pamfletten welke opriepen tot deelname aan de mars. Vier dagen later werd betrokkene overgebracht naar een cel in de SNIP-gebouwen (Service National d'Intelligence et de Protection"). Hier bleef betrokkene opgesloten tot aan zijn ontsnapping op 11 oktober 1992. Via een bewaker kon hij zijn familie contacteren, die dan vervolgens de nodige stappen ondernam om hem te laten vluchten. Eerst verbleef betrokkene bij familie, doch drie dagen later verliet hij Kinshasa en begaf hij zich naar Angola. Daar hij zich nog steeds niet veilig voelde in Angola, besloot hij verder te vluchten. Op 23 oktober 1992 nam betrokkene het vliegtuig naar België, alwaar hij asiel aanvroeg op 30 oktober 1992.

Niettegenstaande de Commissaris-generaal aanvankelijk een positieve beslissing nam m.b.t. het verblijf van betrokkene op het grondgebied, dient na een onderzoek ten gronde het volgende te worden opgemerkt.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat betrokkene een aantal tegens-trijdige verklaringen aflegt omtrent zijn gevangenschap, waardoor de geloofwaardigheid van de ingeroepen feiten ondermijnd wordt. Zo heeft betrokkene tijdens het verhoor voor de Dienst Vreemdelingenzaken (dd. 30 oktober 1992) nooit melding gemaakt van een opsluiting in het "Camp Tshatshi". Hij verklaarde door de veiligheidsdiensten gearresteerd te zijn en opgesloten te zijn in een hem onbekende plaats. Tijdens het verhoor ten gronde op het Commissariaat-generaal verklaart hij echter dat hij eerst vier dagen in het "Camp Tshatshi" heeft doorgebracht, alvorens getransfereerd te worden naar de gevangenis van de SNIP.

Verder verklaarde betrokkene tijdens het eerste verhoor op het Commissariaat-generaal dat hij in de gevangenis van de SNIP in een cel zat met drie personen, waarvan hij de namen niet kende. Hij wist enkel te vertellen dat het eveneens deelnemers aan de "marche des chrétiens" waren. Dit strookt echter niet met de verklaringen die betrokkene aflegt tijdens het laatste verhoor op het Commissariaat-generaal. Daar zei betrokkene dat hij in een cel zat met Patrice en Denis. Bovendien verklaart hij dat Patrice een vriend was, doch Denis kende hij niet. Hij verklaart tevens dat Denis geen deelnemer was aan de "Marche des Chrétiens", doch dat hij er zat voor andere politieke problemen. Zo ook verklaarde betrokkene tijdens het verhoor voor het Commissariaat-generaal dat hij nooit uit zijn cel kwam, ook niet om naar het toilet te gaan. Later verklaart hij (tijdens het verhoor ten gronde dd. 24 juni 1997) dat de toiletten en de douches zich op het einde van de gang bevonden en dat hij kon vragen om het toilet en de douche te gebruiken. Dit werd af en toe toegestaan. Uit het eerste verhoor van het Commissariaat-generaal blijkt dat betrokkene verklaarde dat de bewaker uit de SNIP contact opnam met de PDSC (sectie Kalamu) om zijn ontsnapping te regelen. Tijdens het eerste verhoor zegt betrokkene op het Commissariaat-generaal dat de bewaker contact opnam met zijn familie, die op haar beurt de partij contacteerde.

Bovendien blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, dat er drieënveertig personen werden aangehouden, doch dat ze allen dezelfde dag om 19 u. werden vrijgelaten.

Uit wat voorafgaat blijkt dat er niet besloten kan worden tot een ge-gronde vrees, zoals bedoeld wordt in art. 1, par. A, lid 2, van de Conventie van Genève van 28 juli 1951.

Bovendien is betrokkenes vermeende vrees niet meer actueel, sinds de wijzigingen in betrokkenes land van oorsprong, ex-Zaire (nu Congo sedert de machtsovername door Laurent Désiré Kabila) en bijgevolg is betrokkenes asielaanvraag ongegrond."

1.3. Verzoeker tekent tegen deze weigeringsbeslissing op 21 augustus 1997 hoger beroep aan bij de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen.

1.4. Op 10 oktober 1997 beslist de gemachtigde bijzitter van de Tweede Nederlandse Kamer van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen

dit beroep "dat kennelijk ongegrond voorkomt" zelf als alleenrechtsprekend lid te behandelen.

1.5. Het beroep wordt opgeroepen op de zitting van 7 november 1997. Op deze zitting wordt verzoeker, bijgestaan door zijn toenmalige raadsman, gehoord.

1.6. Op 25 november 1997 neemt de gemachtigde bijzitter van de Tweede Nederlandse Kamer van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen de thans bestreden beslissing, waarbij het beroep van verzoeker ontvankelijk maar ongegrond wordt verklaard en hem derhalve de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling wordt geweigerd.

Deze beslissing rust op volgende redengeving :

"Gelet op het verzoekschrift waarin appellant zijn beroep motiveert met de hierna volgende feiten en middelen : hij werd in het bezit van strooibriefjes en pamfletten gearresteerd wegens zijn deelname te Kinshasa op 16 februari 1992 aan een pacifistische mars georganiseerd door zijn partij de Parti Democrate et Social Chretien, en werd er van beschuldigd de revolutie tegen het regime te leiden waarna hij zonder enige vorm van proces en dus willekeurig ter dood werd veroordeeld, hij werd op 11 oktober 1992 voor uitvoering van het vonnis nog naar een andere gevangenis overgebracht maar tijdens dit transport werd hij bevrijd door zijn familie- en partijleden en vluchtte via Angola naar België;

Aangezien appellant verder een opsomming geeft van de tegenstrijdigheden die in de bestreden beslissing vermeld staan en daarbij zegt dat deze zich ten onrechte baseert op enkele details om de geloofwaardigheid van het relaas van verzoeker negatief te beoordelen daar waar hij dit zelf volledig geloofwaardig acht omdat hij voldoende details verstrekke over de omstandigheden waarin hij werd gearresteerd, in de gevangenis verbleef en ontsnapte, hij merkt op dat hem niets gevraagd werd over het kamp Thsatshi, dat het slechts in 1995 was dat nadere informatie over zijn celgenoten werd gevraagd, dat hij normaal niet uit zijn cel kwam tenzij uitzonderlijk eens om hygiënische redenen, dat hij gebruik makende van de extra ruimte die dank zij een gang aan zijn cel aanwezig was contact kon nemen met zijn bewaker en langs deze om zijn partij en zijn familie; hij merkt verder op dat huidige situatie in de Democratische Republiek Congo nog niet allemaal rozengur en manenschijn is want onder Kabila is er een nieuwe dictatuur ingesteld;

Gezien appellant aan zijn verzoekschrift, en om de inhoud daarvan kracht bij te zetten, daaraan de beslissing van 26 maart 1993 toevoegt waarmee hij toegelaten werd tot de hierbij in beroep nog verder lopende procedure, en die inhoudelijk dan ook niet meer te betekenen heeft. Verder legt appellant in copie een brief van 17 december 1992 neer alsook van publicaties die geen van allen opgesteld zijn in de taal van de procedure en evenmin vertaald werden naar de taal van de procedure zodat ze op grond van art. 13 van het hiervoor vermelde koninklijk besluit van 19 mei 1993 zelfs niet moeten in overweging worden genomen maar waarover wel kan gezegd worden dat ze

geen van allen enig element bevatten dat verwijst naar de huidige persoonlijke situatie van appellant;

Overwegende dat appellant voorhield dat hij op 24 oktober 1992 in België toekwam maar in plaats van op de vlieghaven onmiddellijk om bescherming te vragen aan de Belgische autoriteiten omwille van de vrees waarvan hij nog steeds blijft spreken verkoos appellant te wachten tot 30 oktober 1992 om zich vluchteling te verklaren. Dit toont aan dat het zich vluchteling verklaren niet zijn hoofdbekommernis was wanneer hij hier toekwam maar er andere had waaronder zoals moet worden vastgesteld, het doen verdwijnen van de reisdocumenten waarmee hij de reis naar België kon maken en ook het vliegveld ongehinderd kon verlaten ondanks de grondige en ernstige controles die daar door de Belgische politie en douane wordt gedaan en een terugzenden van het gebruikte paspoort zonder bewijs van verzending waar een onbekend adres ongeloofwaardig blijft;

Overwegende dat appellant dus van in het begin tekort kwam aan de belangrijke verplichting die op hem rustte, namelijk zelf zorg dragen voor de bewijslast van zijn relaas en de voor zijn verzoek tot erkenning aangevoerde elementen (zie nrs 195 en 196 op blz 51 en nr 205a op blz 53 in de "Guide des Procédures et Critères à appliquer pour déterminer le Statut de Réfugié" in september 1979 uitgegeven te Genève door het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen van de Verenigde Naties), maar appellant heeft in plaats van die verplichting na te leven er minstens passief aan medegewerkt dat de Belgische autoriteiten niet meer konden nagaan uit welk land hij werkelijk afkomstig was en wanneer dit gebeurd was terwijl evenmin de geldigheid en echtheid van het gebruikte visa door zijn handelwijze nog kon gecontroleerd worden;

Overwegende dat appellant niet geloofwaardig kan maken dat hij sinds zijn aankomst in België op een ernstige wijze getracht heeft om toetsbare elementen aan te brengen die zijn het door hem gebrachte relaas van feiten geloofwaardiger maken of de vrees die hij daaraan toeschreef;

Overwegende dat de Vaste Beroepscommissie haar oordeel moet steunen op de feitelijke situatie, zoals deze zich voordoet in het land van oorsprong op het ogenblik van haar beslissing (R. Fernhout. "Erkenning en toelating als vluchteling in Nederland", Kluwer, Deventer, 1990, blz. 76, nr. 95; J.C. Hathaway "The Law of Refugee Status", Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 74-75; R. Bruin "Het asielrecht vereist een ex nunc Toetsing", supplement bij Nieuwsbrief Asiel- en Vluchtelingenrecht, 1992, 149-156; Raad van State nr. 46.530 Munsienzi/Belgische Staat van 16 maart 1994);

Gelet op het feit dat deze stelling voortvloeit uit de definitie van vluchteling zoals geformuleerd is in artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en waarin het criterium "gegronde vrees voor vervolging" het wezenlijke is; dat determinerend is bij het onderzoek van dit criterium of appellant thans een toevluchtsoord nodig heeft voor een te verwachten risico van vervolging in zijn land van oorsprong;

Overwegende dat appellant in zijn vragenlijst neerschreef en ondertekende dat hij zijn land verlaten had omwille van een willekeurige aanhouding en veroordeling door de veiligheidsdiensten van president Mobutu en hij er toen ook vreesde gedood te worden, en dat hij het inzicht had naar zijn land terug te keren wanneer er een andere regering kwam en wanneer Mobutu er niet meer aan de macht zou zijn;

Overwegende dat uit het voorliggend dossier van appellant dus blijkt dat hij destijds alhier bescherming kwam vragen omdat hij in zijn land van oorsprong vervolging vreesde werd door het er toen heersende regime, een dictatoriaal bewind dat er toen belichaamd werd door president Mobutu welke hiervoor op al zijn politiediensten kon steunen, maar die president Mobutu heeft ondertussen zelf vrijwillig zijn land verlaten en aldaar is

ondertussen het bewind in andere handen overgegaan, een nieuw bewind dat zelfs de benaming van het land dat hij destijds als Zaïre ontvluchtte veranderde in Democratische Republiek Congo;

Overwegende dat er voor appellant tot hiertoe uit geen enkel element kan blijken dat hij ooit in contact kwam met de huidige nieuwe bewindvoerders en zodat niet kan ontkend worden dat er, sinds het nieuwe bewind, geen enkel op zijn persoon betrekking hebbend gegeven kan worden aangebracht zodat er voor appellant dus allerm minst geloofwaardig kan gemaakt worden waarom hij als vroegere hevige opposant van de er verdwenen president Mobutu er thans nog enig gevaar zou kunnen lopen omwille van de persoon die hijzelf is of dat hij vanwege de huidige machthebbers ook maar iets persoonlijk zou te vrezen kunnen hebben waar ook over het ganse en toch bijzonder uitgestrekte grondgebied van zijn land van oorsprong;

Overwegende dat men toch niet buiten de beschouwing om kan dat appellant zich thans zou moeten verheugen over het aantreden van een nieuw bewind dat de vlucht van president Mobutu door zijn optreden wel kon veroorzaken nadat eerder alle andere pogingen daartoe faalden, want dankzij deze omwenteling verdween in zijn land van oorsprong het regime dat hij vroeger steeds zegde te hebben willen ontvluchten omdat hij voorhield daarvoor precies toen een gegronde vrees te koesteren, een regime dat verdwenen is zonder dat ook maar iets van zijn vroegere invloed overeind bleef;

Overwegende dat uit betrouwbare informatie waarover de Vaste Beroepscommissie beschikt (Auswärtiges Amt, Bericht über die asyl- und abschieberelevante Lage in Zaïre, Bonn, 8 december 1995, 514-516.80/3ZAI), reeds bleek dat een rechtstreekse vervolging van personen om reden van hun ras, religie, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of wegens hun politieke overtuiging niet bestond tijdens de laatste maanden van het Mobutu-regime en dat er toen evenmin, en nu nog in mindere mate, een vervolgingsgevaar bestond voor zich in het verleden situerende activiteiten zoals de deelname aan optochten, demonstraties van politieke partijen of vakbonden, zelfs wanneer op het ogenblik van de feiten zelf deze wel tot repressie hadden geleid;

Overwegende dat appellant er bij de behandeling van zijn verzoek in graad van beroep evenmin als voordien reeds het geval was in slaagt om elementen aan te brengen die als geloofwaardig zouden kunnen aangenomen worden en in verband zouden kunnen staan tot één der elementen van de ingeroepen Conventie van Genève zodat er ook na heronderzoek moet worden vastgesteld dat de bestreden beslissing reeds eerder tot het voor appellant passende besluit was gekomen vermits de door appellant gerelateerde feiten, in zover ze met de werkelijkheid overeenstemmen, en rekening houdende met wat er bij de Vaste Beroepscommissie bekend is, niet kunnen geïnterpreteerd worden als een bewijs dat appellant zich buiten het land bevindt waarvan hij de nationaliteit bezit, de bescherming van dat land niet kan of wil inroepen omwille van een gegronde vrees voor vervolging vanwege zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging in de zin van artikel 1, A(2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951";

2. Over de gegrondheid van het beroep.

2.1.1. Overwegende dat verzoeker in het eerste middel laat gelden dat de bestreden beslissing genomen is met schending van artikel 1,A (2) van de

Conventie van GENEVE van 28 juli 1951, doordat wordt geoordeeld dat hij niet voldoet aan de voorwaarden om als vluchteling te worden erkend, terwijl hij in zijn land ter dood werd veroordeeld en hij vreest dat dit zich kan herhalen wegens zijn politieke activiteiten binnen de PDSC, dat het regime van KABILA blijkens onder meer de rapporten van Amnesty International niet democratischer is dan dit van zijn voorganger;

2.1.2. Overwegende dat de verwerende partij antwoordt dat het middel beperkt is tot een betwisting van de beoordeling door de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen van de feitelijke toedracht van de zaak;

2.1.3. Overwegende dat verzoekers aanvraag tot erkenning in de hoedanigheid van vluchteling door de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen wordt verworpen omdat de situatie in Congo sinds de val van het dictatoriaal bewind van Mobutu voor hem zodanig verbeterd is dat hij zonder vrees voor vervolging naar zijn land van herkomst kan terugkeren; dat het de Raad van State niet toekomt de beoordeling van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen in verband met fundamentele wijzigingen in het land van herkomst over te doen; dat de Raad van State immers geen tweede instantiegerecht is, dat de zaak opnieuw ten gronde onderzoekt; dat als administratieve cassatierechter de Raad van State enkel de rechtmatigheid van de hem voorgelegde beslissing van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen mag controleren; dat het eerste middel, dat er in essentie toe strekt het gevaar voor verzoeker bij terugkeer naar het land van herkomst opnieuw door de Raad van State te doen onderzoeken, dan ook niet in aanmerking kan worden genomen;

2.2.1. Overwegende dat in het tweede middel, ontleend aan de schending van artikel 52, § 2, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en aan een dwaling in de motivering, verzoeker aanvoert dat de Minister niet het recht heeft om hem het verblijf als vluchteling te weigeren, dat het gezien zijn lidmaatschap van de PDSC, een onder het nieuwe regime verboden oppositiepartij, niet volstaat vast te stellen dat aan het bewind van generaal Mobutu een einde is gekomen en dat hij niet gekend is door de leiders van het nieuwe regime;

2.2.2. Overwegende dat de verwerende partij antwoordt dat de aangevochten beslissing wel degelijk overweegt dat "er tijdens de laatste maanden van het MOBUTU-regime -en nu nog in mindere mate- een vervolgingsgevaar bestond voor zich in het verleden situerende activiteiten", dat de beslissing van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen zowel in rechte als in feite uitgebreid werd gemotiveerd, dat de affirmaties van verzoeker niet van aard zijn aan te tonen dat de bestreden beslissing niet op verantwoorde motieven zou steunen;

2.2.3. Overwegende dat de schending van artikel 52, § 2, tweede lid, van voormelde wet van 15 december 1980, welke bepaling de ontvankelijkheid van de asielaanvragen betreft, niet dienstig wordt aangevoerd tot staving van een beslissing waarbij over de gegrondheid van een vraag tot erkenning in de hoedanigheid van vluchteling uitspraak wordt gedaan; dat uit geen enkel dossierstuk bovendien kan worden afgeleid dat verzoeker voor de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen zou hebben beweerd, laat staan aangetoond, dat hij enkel al omwille van zijn lidmaatschap van de P.D.S.C. gevaar liep door het nieuwe bewind te worden vervolgd; dat het tweede middel moet worden verworpen;

2.3.1. Overwegende dat in het derde middel verzoeker laat gelden dat het algemeen beginsel van goed bestuur werd geschonden doordat het verhoor door de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen heel beknopt was;

2.3.2. Overwegende dat de verwerende partij antwoordt dat de beweringen van verzoeker vaag en algemeen zijn;

2.3.3. Overwegende dat de korte duur van het verhoor of de beknopte aard van de ondervraging -gesteld dat dit wordt bewezen- op zich geen schending vormt van de rechten van de verdediging; dat het derde middel hoe dan ook moet worden verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op zeventuizend frank, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op twee mei tweeduizendeen, door :

de HH.	A. BEIRLAEN,	kamervoorzitter,
	K. VANHOUTTE,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VANHOUTTE.

A. BEIRLAEN.